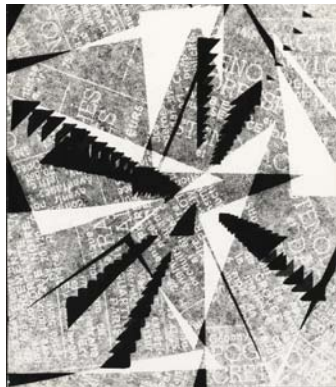


- 1/ Běla Kolářová, *Variace II* (1962)
 2/ Zbyněk Sekal, *Zátiší* (1966)
 3/ Mikuláš Medek, *Cranachovská
 nadlyrika s imperialistickou květi-
 nou* (1953–1954)



1

2



3

SÁZKA na klasiku

Text: Lucie Drdová – Foto: archiv galerií a sbírek

Tradičně spojuji říjnové pátky s představou, kdy ještě v ranní mlze a příjemném chladu procházím městem. Kostelní zvony odbíjí osmou hodinu a zastavuji se v oblíbené kavárně na šálek černého čaje. Vůně bergamotu je jeden z neodmyslitelných atributů ranního rituálu.

Podzimní čas mi vždy přišel vhodný k cestám po evropských metropolích, které podobně jako Praha v sobě snoubí noblesu s historickým odkazem. Letošní podzim se nese na vlně klasiků a víkendy strávené na výstavách s mistry dokreslují elegantní vyznění těchto dní. O to radostnější je to pocit, když se jedná výhradně o české a slovenské umělce.

Domácí událostí je jistě výstava Mikuláše Medka (1926 až 1974) v Národní galerii. Jeden z nejoriginálnějších představitelů poválečného období zaujímá hloubkou významu a spiritualitou svých pláten. Na-

léhavost, se kterou vyjadřoval existenciální smysl, úzkost člověka a jeho vnitřní konflikt, promlouvá k dnešnímu divákovi s ne menší intenzitou.

Námětově vyznívají práce Medkova současníka Zbyňka Sekala (1923 až 1998) obdobně. Témata osamocení, křehkosti individua a vnitřního exilu se stala i pro Sekala esenciálními, ačkoliv formálně pracoval s abstraktně materiálovými strukturami. Jeho aktuální výstava ve vídeňském Belvederu jej představuje jako tvůrce plastik, objektů tzv. schránek, nástěnných assembláží a kreseb. Oba muže pojilo přátelství a také spolu v 50. a 60. letech vystavovali, než Sekal emigroval právě do Vídně.

Posledním zastavením je Paříž! Slovy klasika K. H. Máchy: Ani labuť, ani lůna, je uvedena výstava ze sbírky Clauda a Henriho de Saint Pierre v Centre Pompidou. Jedná se o dar více než čtyř desítek děl z období 1950 až 2014, které francouzský pár muzeu

v loňském roce věnoval. Unikátní kolekce zahrnuje primárně díla nejvýznamnějších českých a slovenských představitelů abstraktního umění poválečného období. Kurátoři zdůrazňují, že tito umělci měli bohužel jen málo příležitostí, aby jejich tvorba mohla vstoupit do širšího povědomí umění západní Evropy. Je však nesporné, jak dokazuje pařížská výstava, že díla Jana Svobody, Bohuslava Reynka, Karla Malicha, Václava Boštíka, Emily Medkové, Běly Kolářové nebo Milana Knížáka jsou jeho nedílnou součástí.

Mikuláš Medek, Nahý v trní: do 10. 1. 2021

Zbyněk Sekal: do 6. 1. 2021

Ni cygne ni lune. Œuvres tchèques (1950–2014): do 1. 2. 2021

Autorka je historičkou umění a galeristkou, www.drdovagallery.com